

alle kanten ben ik besloten in een grijzen, zachtlichtenden muur; op den bodem is ternauwernood een plek van hoogstens vijftien schreden middellijn te zien: een eind van den gelen, zaudigen weg en aan weerszijden een dunne strook erica's, die zwaar neerhangen van de vele glinsterende dauwkralen.

De mist zet zich neer op de kleederen in fijne bolletjes, en doortrekt die van vocht, en verdicht tot pareltjes in haar en knevel.

Plotseling doemt, bijna van vlak voor me, een grauwe schaduwscemer op, die blijkt een doelbatterij te zijn, naast den weg; donkere schemeringen van bulten en ruggen glijden spookachtig langs me heen, en verdwijnen plotseling weer in den witten mist, waaruit ze onverwacht opgrauwden. Zoo herken ik de heide niet meer, die me toch al in jaren en jaren bekender is geworden.

Plotseling stuit ik op den sergeant en den kanonnier, die onverwacht uit den mist opduiken; ze wachten op me, besluiteloos waarheen te gaan, want van onzen observatiepost is niets te zien, noch van een paadje, dat er heen zou kunnen voeren, zelfs niets van de omgeving. Ze hebben niet verder durven doorloopen, uit vrees al te ver te zullen gaan, en in de verwachting ongeveer op de goede hoogte te zijn.

„Schreeuw eens,” zegt de sergeant tot den kanonnier, „misschien hoort de telefonist ons wel, en dan kunnen we op zijn geluid afgaan.”

De kanonnier schreeuwt: „hoooo!” in de richting, waar we onzen post veronderstellen. Maar geen antwoord.

We vereenigen onze stemmen in een lang uitgerekt: „hooo!” maar uit den dikken witten mist klinkt geen groep terug.

We zien niets, we hooren niets, en weten niet waar we zijn.

„Als we de telefoonlijn maar hadden, kwamen we er vanzelf,” meent sergeant Minkels.

Dat is een idee. De mist hangt laag bij den grond; als we omhoog kijken, zien we den helgrijs blauwen hemel en de rozige wolkstreepjes. De telefoonlijn is langs hoge palen gespannen, en loopt van het kamp voorbij al de observatieposten.

We wagen ons rechts dwars de hei in, telkens omhoog ziende naar de telefoonlijn. We struikelen en vallen in de natte ericaplantjes, klauteren bergjes en rugjes op en af, zien niets voor ons of achter ons, of aan onze zijde, dan den witten mistmuur, en ineens tornen we op tegen een aardhoop.

„We zijn er waarachtig!” roept sergeant Minkels blij.

Een wit bordje, bevestigd aan een korten piket, laat ons lezen, dat we aan contrôlepost no. 4 zijn; en dien zochten we.

In het nauwe hokje, dat voor eenige uren ons verblijf zijn zal, vinden we den telefonist, die in een hoek op de ruwe, smalle bank zit te slapen, over zijn instrument heen. Hij heeft van den beginne af de telefoonlijst gevolgd.

Hij wordt wakker bij ons binnenkomen, en brengt, half slapende nog, zijn groet.

Met den kanonnier plaatst hij den vlaggestok boven op onze tijdelijke woning, en nu kunnen we gaan zitten wachten, tot de mist optrekt en we onze doelbatterij zullen kunnen vinden.